

**4 Variacions
sobre ASTRUD amb
quartet de corda**

—
Míriam Cano

Per una Nova Gramàtica Intergeneracional

*No les coge el teléfono a los
anarquistas
ni se acuerda ya del programa
minimista,
sólo quiere que le añadas en el
messenger.*

Astrud, “Noam Chomsky”

Language is a process of free creation; its laws and principles are fixed, but the manner in which the principles of generation are used is free and infinitely varied. Even the interpretation and use of words involves a process of free creation.

Noam Chomsky, *Language and Freedom*

Colorless Green ideas sleep furiously

Noam Chomsky, “Three models for the description of language”

Jo et faria un llenguatge de mirar-te moltes hores. De pèl moixí que s’erica, que foragita els components fonològics a empentes. Et faria, només per a tu, un silenci de respirar sota la flassada, de teclejar-te els capcirons dels dits, com

corrents alternes. Un codi secret de resseguir-te el bescoll i el pont del nas, com qui t’escriu a mà, a poc a poc. Tremolant.

Voldria inventar-me de cap i de nou una gramàtica audaç que només entenguéssim tu i jo. A la merda el programa minimalista. Una gramàtica d’amor en gran, amb tots els seus drames i dubtes i rauxes, una gramàtica intensa *edició de col·leccionista amb comentaris del director*. Una sintaxi *Grand Cuvée*. Una semàntica *Premium*.

Jo, bonica, suspendria tots els interlocutors. Tots. No riguis. No és una broma del gremi. Els suspendria de debò. Catejats. Tots menys tu. Repartiria zeros grossos com els teus ulls. I al setembre t’esperaria a *Llenguatge, Ment i Cervell II*, tot jo fet un manyoc de nervis, després d’aquest estiu llarguíssim de pensar-te, febrós, en plena canícula d’Arizona. Jo i els meus vint anys quatre cops, amb el cor bategant-me violentament a les temples. I tu apareixeries,

encara amb roba mig d'estiu i una mica de sol d'agost a les galtes, i potser miraries al teu voltant i després, potser, potser em miraries a mi i jo, segur, segur que em desfaria com un terròs. Potser t'asseuries. Sí que t'asseuries, sí. Perquè espavilada com ets, comprendries, tot d'una, que només t'he aprovat a tu i, orgullosa, ja et veig, sense fer cap pregunta, ompliries, tu soleta, la primera fila de cadires i faríem classe de contemplar-te. *Llenguatge, Ment i Cervell II*, que al programa es diria així, però que al meu cap sempre seria *Llavis, Ulls i Pell I*: un semestre sencer d'apartar-te les pestanyes com si fossin cortines i de capbussar-me dins del teu verd, d'analitzar-te sintàcticament els malucs. Sis mesos de desxifrar el component semàntic d'aquell botó que et dorm furiós a dalt de tot de la camisa. Del ble de cabells que et cargoles com un reguitzell de subordinades. D'aquell repèl que et burxes, distreta. Deixa-te'l estar, carinyo, que et faràs sang. Quatre hores a la setmana. Dimarts i dijous de 10 a 12.

Tots dos acabats de dutxar i ben esmorzats. Potser m'hauria de canviar de colònia, per impressionar-te. Potser ulleres noves. I passat festes ja te'm sabria de memòria. Què dic? Si ja te'm sé.

Que en fa de dies que miro el teu blog. Els teus vídeos. Les teves fotos. Les cançons que penges. Cada matí, programàticament, amb el primer cafè del dia m'embadaleixo amb els teus estats de Facebook, amb el teu enginy, amb els peus de foto gratuïts dels teus selfis a Instagram. *A temps he cor d'acer, de carn e fust. / Io só aquest que em dic Noam Chomsky* però et segueix amb un perfil fals.

Mira si sóc boig, mira si m'hi tens, que, per tu, capgiraria els complements circumstancials. Me n'inventaria de nous. El de cap companyia. El de fer-te-la tota. Un complement circumstancial de tots els llocs que t'agraden. Un altre de tots els que et vull ensenyar. El complement d'abans que. El circumstancial d'infinít. El de

no t'acabis. Un complement circumstancial de temps per on no s'hi escolés el temps o tot el contrari, un que congeli cada moment nostre per tornar-hi sempre que ens plagui, tantes vegades com ens calgui. Un circumstancial que no imposés cap edat i que no ens impedís estimar-nos. El circumstancial de tant és. El de totes les maneres.

Amor meu. Dolça. Si m'hi posés, com una criatura il·lusionada que enfila macarrons en un cordill, et regalaria un collaret de complements de règim verbal, perquè lluïssin, refulgents com un desastre nuclear, els *refiar-te de*, els *delitar-se en*, els *atrevir-se a*, talment perles de Baily damunt l'escot d'un d'aquells vestits teus que voleien mentre et passeges a la vora del riu, entre classe i classe. I jo voldria acompanyar-t'hi, allà a la llera, i dir-te una tribu indígena de coses boniques i, a estones, aturar-me i quedar-me un parell de passes enrere per mirar-te mentre camines, a risc que et pensessis que m'aturo per l'edat, perquè no t'aguanto

el ritme. No: tot seria per seguir-te a dos pams, perquè t'acostumessis, a poc a poc, a que hi sigui, discretament. Pacientment. Sense presses. Fins que un dia tingués prou coratge per besar-te. I llavors tot s'aturaria i fins deixaria de pensar, per un moment, que el riu que ens acull el primer petó és ple de peixos que es moren pels vessaments industrials.

I llavors, arrauxats, buscaríem una habitació qualsevol i ens encaixaríem paral·lels i desendreçats, com les traduccions agramaticals dels estudiants d'intercanvi americans quan demanen dònuts a la cafeteria del campus, que diuen *puedo tener una rosquilla también*. Perquè la nostra gramàtica, preciosa meva, s'acobllaria així, sense normes, només per arranjar-nos tu i jo. Paraules com cames, com ventres que es toquen. Llavis, ulls, pell. *May I have a doughnut, too?* El que vulguis. Entrepà de fuet. Suc de taronja. Cap-i-pota. Demana. Què vols tu, eh? Què vols? Digues. Guapa. Guapíssima.

I mentre les capçaleres dels diaris anunciarien com a neons radioactius un nou triomf del capitalisme, el terror i el poder, m'oblidaria un moment de les grans corporacions, del saqueig d'Àfrica i Sud-amèrica, de Trump i d'Obama, del forat de la capa d'ozó i de la desforestació, embadalit com estaria veient-te dormir. I, somrient, escabellat i sense ulleres, pensaria que el món, aquest món horrible i borrós en què tot just comença a sortir el sol, és un lloc amable si tu hi respires de bon matí. I després de dècades de mirar d'explicar-la, veuria clar que la llibertat deu ser una mica això. Una mica tu obrint un ull mentre el món s'enfonsa. Hola.

